

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. O. F.**, zast. Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou, se sídlem Údolní 33, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 8. 2015, č. j. 31 Af 62/2014 – 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 6. 2014, č. j. 14494/14/5000-14203-711217, (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil šest rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu vydaných dne 11. 11. 2013, 22. 11. 2013, 31. 12. 2013, 14. 2. 2014 a 10. 3. 2014, kterými byly dle § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuty stížnosti na postup plátce daně společnosti ČEZ Prodej, s.r.o. Žalobce podával stížnosti jako provozovatel fotovoltaické elektrárny na postup plátce odvodu, jenž žalobci z dodané energie srážel odvod z elektřiny ze slunečního záření podle ustanovení § 14 a násl. zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o podpoře“), za období červenec až prosinec 2013. Žalobce totiž nesouhlasil s postupem plátce odvodu a domníval se, že institut odvodu z elektřiny ze slunečního záření je protiústavní, neboť je retroaktivní a porušuje jeho legitimní očekávání. Uplatnění odvodu má pro žalobce likvidační účinky, rovněž způsobí, že nebude dodržena patnáctiletá doba návratnosti investice, kterou zákonodárce původně garantoval.

Žalovaný naproti tomu v postupu plátce odvodu neshledal rozpor se zákonem, neboť mu povinnost srazit odvod ukládá citovaný zákon, a uvedl, že mu nepřísluší posuzovat případnou protiústavnost uvedeného institutu. Ústavní soud dle žalovaného předchozí institut solárního odvodu přezkoumal a dospěl k závěru, že tato právní úprava je v souladu s ústavním pořádkem; na příslušné závěry Ústavního soudu týkající se námitek žalobce přitom žalovaný odkázal. Námítky ohledně nedodržení patnáctileté doby návratnosti nemohou být posuzovány v předmětném řízení, neboť otázkou návratnosti se může podle žalovaného zabývat pouze Energetický regulační úřad. S ohledem na dobu, po kterou bude elektrina vyrobená ze slunečního záření podléhat odvodu, nelze podle žalovaného ani s jistotou říci, že by k porušení závazku návratnosti investic vůbec došlo. Z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu ostatně vyplývá, že v řízení o stížnosti na postup plátce daně nelze zohlednit konkrétní dopady tohoto typu odvodu.

[2] Žalobou ze dne 5. 8. 2014 se žalobce domáhal zrušení uvedeného rozhodnutí žalovaného a dále požadoval přiznání náhrady nákladů řízení. Trval na své argumentaci, že odvod z elektřiny ze slunečního záření je protiústavní, neboť je pro něj likvidační, porušující princip ochrany vlastnictví, právní jistoty a zákazu retroaktivity, legitimního očekávání a proporcionality a zásady berního práva. Odvolával se přitom i na judikaturu Ústavního soudu, podle které nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehla právní úprava odvodu na výrobce elektřiny z fotovoltaické elektrárny jako likvidační, přičemž těmito individuálními okolnostmi se měly finanční orgány zabývat a měly dále zkoumat zásah do jeho práv s ohledem na dodržení závazku státu ohledně návratnosti investice. Poukazoval též na to, že v důsledku přijetí odvodu z elektřiny ze slunečního záření nebude dodržen závazek státu ohledně patnáctileté návratnosti investice; touto otázkou se navíc žalovaný odmítl zabývat. Judikatura Nejvyššího správního soudu, na kterou žalovaný odkázal, je podle žalobce nesprávná, neboť mu efektivně neumožňuje namítat rdousící efekt odvodu ve smyslu nálezu Ústavního soudu; žalobcem zvolený procesní postup je tedy podle jeho výkladu jediný možný.

[3] Krajský soud v Hradci Králové žalobu proti rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 19. 8. 2015, č. j. 31 Af 62/2014 – 43, zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění krajský soud plně odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (dále též „solární nálezy“), a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 57, (dále též „solární usnesení“), a to i když se týkají předchozí právní úpravy, neboť nový zákon o podpoře se v tomto ohledu shoduje s předchozí úpravou. Zdůraznil přitom, že i podle solárního nálezu je garance návratnosti investice v horizontu patnácti let dodržena. Jelikož stížnost proti postupu plátce daně (§ 237 daňového řádu) je nástrojem pro řešení sporu mezi plátcem a poplatníkem, nemohl plátce v rámci tohoto institutu posuzovat individuální účinky solárního odvodu. Zároveň správce daně neměl při postupu podle ustanovení § 237 odst. 3 daňového řádu oprávnění k tomu, aby mohl v konkrétním případě modifikovat výši solárního odvodu. Svůj právní názor přitom doložil odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 8. 2015, č. j. 31 Af 62/2014 – 43, brojí kasační stížností ze dne 21. 9. 2015. Stěžovatel zrekapituloval průběh celého řízení před finančními orgány i před soudem a setrval na stanovisku, že závěry solárního usnesení nejsou na daný případ aplikovatelné, neboť v opačném případě se stěžovatel stává obětí odepření spravedlnosti, protože nemá k dispozici účinný prostředek nápravy požadované judikaturou Ústavního soudu. Zdůrazňuje, že moc výkonná na výzvy Ústavního soudu rezignovala, protože ani institut posečkání daně nelze považovat za účinný prostředek nápravy, jelikož vyřešení problému v podobě zásahu do jeho práv pouze odkládá. Závěry solárního usnesení de facto degradují použitelnost stížnosti

pokračování

na postup plátce daně, neboť jejím prostřednictvím podle Nejvyššího správního soudu nelze řešit individuální okolnosti případu, s čímž stěžovatel důrazně nesouhlasí. V neposlední řadě vytýká krajskému soudu, že se jeho námitkami konkrétně nezabýval a pouze odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, a tím zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností. Stěžovatel navrhoval, aby Nejvyšší správní soud řízení přerušil do doby, než o obdobných kauzách rozhodne Evropský soud pro lidská práva. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a napadené rozhodnutí žalovaného.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 14. 10. 2015 odkázal na svůj právní názor obsažený v napadeném rozhodnutí, na odůvodnění solárního nálezu a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 44/2015, které vyvrací veškerou argumentaci stěžovatele. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že napadené rozhodnutí bylo vydáno plně v souladu s příslušnou právní úpravou a že nemohl rozhodovat tím způsobem, jak požaduje stěžovatel, což ostatně zapovídá i judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[6] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové vzešel (ustanovení § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodu nesprávně posouzené právní otázky krajským soudem [103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nepřezkoumatelnosti [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Afs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou

ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[10] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, přičemž s jeho závěry polemizuje v obsáhlé a podrobně vyargumentované kasační stížnosti. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozsudek krajského soudu byl nesrozumitelný. Skutečnost, že stěžovatel se závěry soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nesrozumitelnost.

[11] Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů, pod tento termín spadají rovněž nedostatky důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Ani v tomto směru nezjistil Nejvyšší správní soud žádné pochybení krajského soudu, neboť ten uvedl, z jakého důvodu považuje napadené rozhodnutí za zákonné. Krajský soud v Hradci Králové se v odůvodnění tohoto rozsudku tedy řádně vyjádřil k zákonnosti postupu žalovaného a správně zjistil skutkový stav věci. Krajský soud pouze vyjádřil svůj právní názor ohledně (ne)důvodnosti žaloby; z faktu, že nepřisvědčil argumentaci stěžovatele a že dospěl k závěrům, se kterými nesouhlasí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku.

[12] Nejvyšší správní soud dále nezjistil, že by rozsudek krajského soudu byl nepřezkoumatelný z toho důvodu, že by se krajský soud nevypořádal s veškerou žalobní argumentací a důkazními návrhy. Naopak, na stranách 9 – 16 napadeného rozsudku krajský soud podrobně rekapituloval závěry Ústavního soudu (z nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11) a navazující judikatury Nejvyššího správního soudu, přičemž dospěl k závěru, že za dané procesní situace nelze konkrétní dopady odvodu z elektřiny ze slunečního záření zohlednit. Nejvyšší správní soud proto považuje v tomto ohledu námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu za nedůvodnou.

[13] Nejvyšší správní soud k další kasační argumentaci konstatuje, že je při jejich posouzení vázán podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky především již zmíněným solárním nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, citovaným solárním usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 57, jakož i předcházející judikaturou zdejšího soudu (srovnej například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 9 Afs 133/2013 - 49; ze dne 10. 6. 2014, č. j. 2 Afs 90/2013 - 36; ze dne 14. 5. 2014, č. j. 10 Afs 18/2014 - 48; ze dne 29. 4. 2014, č. j. 5 Afs 103/2013 - 47; ze dne 18. 4. 2014, č. j. 8 Afs 3/2014 - 39; ze dne 16. 4. 2014, č. j. 2 Afs 106/2013 - 35; ze dne 26. 3. 2014, č. j. 8 Afs 91/2013 - 46; ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 Afs 119/2013 - 39; ze dne 27. 2. 2014, č. j. 8 Afs 94/2013 - 46). Tyto závěry byly potvrzeny nálezem Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14 (dále též „druhý solární nález“). Ústavní soud se totiž v obou solárních nálezech zabýval ústavní konformitou odvodu ze všech hledisek, tj. včetně těch, které byly stěžovatelkou namítány v žalobě a nyní i v kasační stížnosti. Pro polemiku stěžovatele s právním názorem Ústavního soudu tak není v řízení o kasační stížnosti místo, a to ani s ohledem na změnu právní úpravy v podobě přijetí nového zákona o podpoře, který však obsahově navázal na předchozí právní úpravu.

[14] Nejvyšší správní soud dále odkazuje na to, že institut rozšířeného senátu (§ 16 odst. 3 a § 17 až 19 s. ř. s.) je významným prostředkem k zajištění jednotnosti rozhodování (§ 12

pokračování

odst. 1 s. ř. s.). „Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud je povolán ke sjednocování judikatury správních soudů a ty jsou povolány ke sjednocování praxe správních orgánů, stojí rozšířený senát na samém vrcholu jednotičního mechanismu. Závěry vyslovené rozšířeným senátem tak mají velmi široký dopad a představují jakési pomyslné konečné slovo v rámci správního soudnictví“ (Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014. s. 120.). Postavení rozšířeného senátu a skutečnost, že problematika solárních odvodů byla komplexně posouzena právě v solárním usnesení, „[...] přináší zvlášť významné argumenty ve prospěch setrvání na takto vytvořeném právním názoru. Brojí-li stěžovatel proti takovému právnímu závěru, a současně nepřinese v kasační stížnosti žádné s ním konkurující právní argumenty, postačí v rozhodnutí zpravidla toliko odkázat na příslušné části odůvodnění rozšířeného senátu“ (Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. 2014. op. cit. s. 132.). Nejvyšší správní soud je v projednávané věci vázán rovněž příslušnými závěry rozšířeného senátu obsaženými v solárním usnesení, nemůže se proto od nich odchýlit. Samotný nesouhlas stěžovatele se závěry Ústavního soudu obsaženými ve výše citovaných solárních nálezech, anebo se solárním usnesením rozšířeného senátu zdejšího soudu proto nemůže obstát, neboť zdejší soud je jimi vázán.

[15] Pokud tedy stěžovatel v průběhu řízení trval na názoru, že právní úprava odvodu za elektřinu ze slunečního záření porušuje princip rovnosti, legitimního očekávání a zákaz retroaktivity, Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na podrobnou argumentaci a právní závěry, předestřené v odůvodnění solárních nálezů, solárního usnesení, neboť plně dopadají i na nyní posuzovaný případ a bylo by neúčelné je zde znovu podrobně rekapitulovat - byť se s nimi stěžovatel i nadále neztotožňuje. Vykonatelné nálezy Ústavního soudu jsou totiž dle čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR závazné pro všechny orgány i osoby, tedy i pro Nejvyšší správní soud. Pro polemiku stěžovatele s právním názorem Ústavního soudu, která je rovněž vedena v obecné rovině bez konkretizace na individuální okolnosti případu stěžovatele, tak není v řízení o kasační stížnosti místo (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, či ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 9/06, anebo usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 1. 2011, č. j. 1 Afs 27/2009 – 98).

[16] Stěžovatel část své argumentace soustředil rovněž na tvrzení, že by právě v jeho případě měla být aplikována určitá výjimka z pravidla, kterou Ústavní soud připustil v solárním nálezu, když dovodil, že „v některých případech může mít uvalení tzv. odvodu rdousící efekt. Pak by aplikace zákona č. 402/2010 Sb. protiústavní byla. Jde však pouze o případy, kdy by odvod měl likvidační účinky či zasahoval samotnou majetkovou podstatu výrobce elektrické energie. Přitom je třeba hodnotit jednak dodržení garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů v jejich patnáctiletém trvání, jednak okamžité účinky odvodu.“ Jinými slovy, bylo věcí stěžovatele, aby uvedl, že právě v jeho individuálním případě bude mít zavedení odvodu z elektřiny ze slunečního záření za následek vyvolání „rdousícího efektu“, tedy likvidační účinky. Stěžovatel nicméně i v tomto případě setrval pouze v obecné rovině na tvrzení, nijak je blíže nekonkretizoval a ani neoznačil na podporu svého tvrzení žádné důkazní prostředky, které by byly okamžitě k dispozici. Na základě paušálního, nekonkrétního tvrzení o tom, že v jeho případě nebude dodržena zákonem garantovaná doba návratnosti investice (být stěžovatel namítá, že musí být dodržena diskontovaná doba návratnosti, nikoli prostá doba návratnosti), nemůže Nejvyšší správní soud dovodit závěr o protiústavnosti aplikace odvodu z elektřiny ze slunečního záření na příjem stěžovatele, jako výjimky z pravidla zformulovaného Ústavním soudem, kterážto musí být vykládána restriktivně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 91/2012 - 34). Garance patnáctileté návratnosti investice do solární elektrárny totiž neznamená právo každého jednotlivého podnikatele v oboru výroby elektřiny ze solárního záření na ziskovost jeho podnikání odpovídající uvedené návratnosti. Znamená pouze, že za obvyklých okolností a při vynaložení péče řádného hospodáře by zpravidla uvedené návratnosti mělo být u průměrného podnikatele podnikajícího v tomto oboru dosaženo. Proto tedy ne každé obtíže spojené s nutností unést břemeno solárního odvodu, byť by ve spojení s dalšími faktory

zásadně ovlivnily hospodaření podnikatele, mohou mít likvidační účinky ve smyslu, v jakém je chápe solární nález Ústavního soudu.

[17] Nejvyšší správní soud tedy musí odmítnout nesouhlas stěžovatele se závěrem krajského soudu, že v řízení o stížnosti na postup plátce daně nejsou námitky o likvidačních účincích relevantní. Stížnost dle § 237 daňového řádu totiž představuje specifický prostředek obrany poplatníka vůči plátcí daně při uplatňování sražkové daně. Jedná se o ochranu před nezákonným postupem plátce, o nástroj určený pro „řešení sporu mezi plátcem a poplatníkem“, který slouží zejména k tomu, aby byl postup plátce podroben kontrole státní moci a poplatník byl před případným nezákonným postupem plátce prostřednictvím konečného rozhodnutí správce daně ochráněn; v takovém řízení není prostoru pro řešení tvrzených individuálních likvidačních účinků právní úpravy, jak fakticky požaduje stěžovatel.

[18] Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel nemá k dispozici pouze institut stížnosti na postup plátce daně, na který by byl bezvýhradně odkázán. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v solárním usnesení v bodech 48 až 57 nabídl úvahy ohledně alternativních prostředků nápravy. Nejvyšší správní soud si uvědomuje nedokonalost tohoto řešení a možné obtíže spojené se snahou o využití institutů v § 259 a § 260 daňového řádu ve vztahu k solárním odvodům. Na druhou stranu znovu připomíná, že obecné soudy mají ve zvláštních případech možnost poskytovat ochranu subjektivním právům i navzdory dlouhodobé protiústavní nečinnosti zákonodárce (nález Ústavního soudu ze dne 28. 2. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 20/05, č. 252/2006 Sb.). Povinností poplatníků je potom ale zvolit vhodný procesní postup, v rámci něhož mohou správní soudy individuální případy solárních odvodů přezkoumat.

[19] Ačkoli výše uvedené závěry rozvinul Nejvyšší správní soud v dalších rozsudcích (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 Afs 121/2014 – 52), a to s ohledem na otázku, zda ministr financí plánuje v dohledné době vydat rozhodnutí o prominutí daně dle § 260 odst. 1 daňového řádu dopadající na provozovatele fotovoltaických elektráren, nelze ani z těchto rozsudků Nejvyššího správního soudu dovodit, že by tvrzené rdousící individuální efekty solárního odvodu byly řešitelné prostřednictvím stěžovatelem zvoleného institutu stížnosti na postup plátce solárního odvodu. Nelze proto hovořit o tom, že vydáním těchto rozsudků došlo k rozkolu v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo že by bylo možné ve vztahu ke stěžovateli a k soudnímu přezkumu napadeného rozhodnutí postupovat jinak.

[20] K požadavku stěžovatele na přerušení řízení a vyčkání na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva v kauzách týkající se odvodu z elektřiny ze slunečního záření Nejvyšší správní soud připouští, že výsledek řízení před Evropským soudem pro lidská práva by mohl mít v hypotetické rovině do budoucna vliv na posuzování případů týkajících se solárních odvodů, jelikož judikatura uvedeného soudu je významným pramenem pro interpretaci Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kterou jsou tuzemské soudy vázány (srovnej čl. 10 a čl. 95 odst. 1 Ústavy). Jak bylo ale výše nastíněno, Nejvyšší správní soud považuje, opíraje se o judikaturu rozšířeného senátu a Ústavního soudu, argumentaci stěžovatele v řízení o žádosti na postup plátce odvodu za nepřipadnou a nerelevantní proto se nedomnívá, že by stížnosti mohly uspět u Evropského soudu pro lidská práva, a přerušení řízení tak v nyní posuzované věci nepokládá za vhodné (srov. možnost uvážení, kterou dává § 48 odst. 3 s. ř. s. soudu). Naopak, přerušení řízení by z určitého pohledu mohlo být posouzeno jako nečinnost soudu. Obecně je zájmem stěžovatelů i veřejným zájmem, aby soudy ve správním soudnictví rozhodovaly v rozumné lhůtě přiměřené okolnostem, sledovaly daný účel, vycházely ze skutečností relevantních pro daný případ, a přispívaly tak k naplnění požadavku právní jistoty.

pokračování

Nejvyšší správní soud proto rozhodl bez přerušení řízení na základě zákona a v souladu s konstantní judikaturou správních soudů.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[21] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji zdejší soud zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Ačkoli žalovaný měl v řízení úspěch, zdejší soud mu náhradu nákladů řízení nepřiznal s ohledem na konstantní judikaturu, která zpravidla neumožňuje přiznat náhradu nákladů řízení správním orgánům (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu